

Knoen i Bordet. „Hvad I andre mener om mig, er mig knusende ligegyldigt. Men du, Maja . . . du mener altsaa for fuldt Alvor, at jeg staar her og praler. Mener du det? Ja eller Nej? . . . Du skal svare mig!“

Fru Maja sendte ham et vredt Blik og saae forlegent omkring til de andre.

„At du ikke skammer dig, Jørgen! At staa og skabe dig saadan, mens her er Fremmede! Du skulde gaa dig en Tur. Det trænger du vist til.“

Nu begyndte ogsaa Gæsterne at føle Situationen lidt trykkende. Frøken Susse tilkastede Jørgen et Fingerkys for at formilde ham og faa ham til at tie stille. Kun Frants Møller glædede sig og gjorde sig Umage for at puste til Ilden.

„Kære!“ sagde han med sit astmatiske Mæle. „Du spilder dine Talegaver, Jørgen Berg! Tilstaa nu lige saa godt Sandheden! Hvor gider du være saa paastaaelig paa en Glædesdag som denne!“

„Hold din Kæft!“ bed Jørgen ham af uden at tage Øjnene bort fra sin Kone. „Der er ingen, der har spurgt om din Mening. — Men nu er jeg forresten lige glad med det hele! I maa sgu gerne grine af mig! Værsgo!“

Han drejede sig omkring paa Hælen og slentrede bort med Hænderne i Lommerne. Men et Øjeblik efter vendte han tilbage, tog igen Pengesedlen ud af Tegnebogen og rakte sin Kone den over Bordet.

„Du skal ha' den! Værsgo! Du kan gøre med den, hvad Fanden du vil. Jeg gider ikke se den mere. Du kan købe Hat og Muffe eller Silkekjole for den eller hundrede Natpotter — ganske som du behager! Saa tag den dog!“

Uden at røre sig saae Fru Maja stejlt paa ham med et foragteligt Blik.

„Du skulde dog tage den! Den kunde ellers let gaa op i Røg ligesom Lotterisedlen. I saa Fald vil du maaske tro, at jeg ikke er nogen Pengesnob.“

„Nap den dog fra ham, Maja!“ raabte Frøken Susse. „Det gale Menneske!“